

TV 9: Vráž – soutok Lomnice se Skalicí – Dolní Ostrovec

9 km

Doprava: vlak Písek – Vráž, zpět Dolní Ostrovec – Písek

Popis trasy

Celá cesta vede až na malý úsek u myslivny Doupata Vrážským lesem. **Žluté psaníčko** začíná na rozcestí silnic Vráž – Ostrovec a nádraží – Dědovice. U myslivny Doupata se setkáme s **modrou pásovou značkou**, po které dojdeme až do Ostrovice. Cesta po modré pásové značce se nazývá Alšova cesta. Za myslivnou po 100 metrech je rašeliniště, kde se těží rašelina pro lázeňské účely. Od kóty 423 m sejdem dolů k soutoku řek Lomnice a Skalice. Naše značka po setkání s červenou přejde na druhý břeh Lomnice, neboť na pravém břehu až po Ostrovec je přírodní památka V Obouch. V Ostrovcu se setkáme se **zelenou** a po ní odbočíme doleva a dojdeme na železniční stanici Dolní Ostrovec.

K přechodu přes Lomnici a k setkání s modrou značkou (Alšovou cestou) se dostaneme z křižovatky u nádraží ve Vráži i **červenou pásovou značkou zvanou Sedláčková cesta**. Cesta značená červenou pásovou značkou je dálková cesta označená také jako evropská E 10 a po přechodu přes Skalici jde podél Otavy ke Zvíkovskému Podhradí, dále k zámku Orlík, Březnici a dále.

Popis míst

Dolní Ostrovec – Obec nad potokem Lomnicí, s osadou Horní Ostrovec. Dolní Ostrovec příslušely kolem r. 1323 ke hradu Zvíkov jako služebné manství. Sídla vládků musela být spíše v Dolním Ostrovcu a nevyvinula se do opevněné podoby. V 16. století patřil Dolní Ostrovec k cerhonickému panství a ke hradu v Písku. Horní Ostrovec vznikl podle archivních materiálů až po roce 1640 na vykloučeném místě v lesích. Podle nalezených mincí z roku 1586 se dá usoudit, že osada existovala již dříve. Tyto mince jako první mají nominální hodnotu vyznačenou v českém jazyku. Vedle návesní kapličky stojí za povšimnutí starý manský statek č. 29. V Dolním Ostrovcu se narodil dlouholetý rektor AMU, filmový kritik a teoretik A. M. Brousil a známý vídeňský fyziolog, dermatolog MUDr. Šalomon Ehrmann, jehož jméno si vypůjčil Ladislav Stroupežnický pro cerhonického krčmáře Marka Ehrmanna v Našich furiantech.

Lomnice a Skalice – obě říčky pramení na svazích Tremšína v Brdech. Jejich toky se potom rozdělují. Lomnice protéká Blatnou a Miroticemi, Skalice směřuje na Březnici a Mirovice. Krátce před ústím Lomnice do Otavy se však opět spojují. Obě říčky mají převrácený charakter toku a tím i rybí pásma. Lomnice i Skalice krátce po svém vzniku v celé délce středního toku tečou v četných meandrech loukami a teprve v dolním toku mají prudký spád a valí se v peřejích balvanitým korytem. V důsledku toho jsou změněna i rybí pásma. V horních tocích žijí cejn, kapr, lín a štika, kdežto dolní toky jako horské bystřiny hostí pstruha potočního, parmu a zajímavou ryбку – ouklej pruhovanou. Na obou tocích se rýžovalo zlato.

V Obouch – přírodní památka na pravém břehu říčky Lomnice od obce Dolní Ostrovec po soutok se Skalicí. Má rozlohu 51401 ha. Památku tvoří říční koryto s množstvím granodioritových balvanů a bohatými pobřežními porosty s množstvím rostlinných a živočišných druhů. Rostou zde ohrožené rostliny oměj pestrá a lilie zlatohlavá. Ze silně ohrožených živočichů zde žijí ještěrka obecná a vydra říční, ohrožený čáp černý sem zalétá za potravou. Z ohrožených druhů v blízkosti řeky žije ropucha a sem na lov přilétá jestřáb.

Vráž – obec, která se dělí na jižní Starou Vráž a severní Novou Vráž s lázeňským statutem. Do roku 1567 náležela do vlastnictví hradu Zvíkov, potom Čížové (v době Dejmu) a od r. 1572 měli osadu ve vlastnictví Lobkovicové. V letech 1868 – 75 Lobkovicové postavili lovecký zámek v novogotickém slohu s kaplí. Za první republiky (r. 1936) byly zde založeny neurologem prof. Vítkem lázně ve stylu funkcionalistickém. Léčí se zde pohybové a nervové nemoci. K léčení se používá slatina, která se získává mezi Vráží a Dědovicemi. Při silnici na Ostrovec je rybník Landa, kde rád maloval Ota Bubeníček a grafik Josef Řeřicha. Roste zde hojně lýkovec.

Vrážská pahorkatina – zalesněné pásmo na sever od Čížové, na východě ohraničeno Otavou a na severu řekou Lomnicí. Nejvyšší vrch je Čertova hora (532 m), která je i přírodní rezervací. Geologickým podkladem této pahorkatiny jsou horniny středočeského plutonu (vyvřelé horniny, které pronikly a krystalizovaly ve větších hloubkách zemské kůry), jejichž rozpadem vzniká písčito-hlinitá půda, která ve srovnání s půdou vzniklou na zásaditém podloží (vápenec, opuka) je méně úrodná. Část lesů má původní přirozenou skladbu dřevin.

Připravil: Ing. Václav Kopřiva

Informace byly sestaveny před r. 2000.

Omlouváme se za případné nesrovnalosti, používejte prosím aktuální mapy.